

יום ג', י"ד באלול תשס"ד (31 באוגוסט)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

בשעה זו, טרם פרסמו את שמות הנרצחים בפיגוע הראשון מסוגו בעיר באר-שבע אתמול. הכאב והאי-וודאות קורעים את לבנו; קשה, קשה. וכן, אין להתעלם מהצד הטוב של התמונה העגומה הזאת – הקירבה של הפיגוע לבית החולים, העובדה שבית החולים 'סורוקה' היה די מנוסה לצערנו, בטיפול ב'אירועים' מסוג זה, תושיית נהג האוטובוס השני, יעקב כהן, שהניעה אותו לפנות את רכבו ובכך הציל המוני נפשות. ומעשים רבים, רבים אחרים של חסד, של איכפתיות, ועוד.

וכנגד, אתמול היה תפנית בתולדות עיר האבות, באר-שבע. הרבה שנים, זכתה העיר שלנו ליחס מיוחד ממרומי עליון. כאלה פיגועים לא היו – לא בשנים הראשונות של המדינה, ולא בשנים האחרונות. יש שמייחסים מצב זה ל'זכות אבות' ואפשר למצוא עוד טעמים אפשריים – האווירה המשפחתית של העיר, על-פי רוב חסרת מחלוקת; הקשר של התושבים למסורת אבותינו; מגוון העדות השונות המשתלבות זו בזו להעשרת העיר, ועוד.

מה, אם כן, נוכל ללמוד מזה? קודם כל, אין זו השעה להודיע ש"אני יודע מה לעשות"! כן גדר, לא גדר; כן להכנס בהם, לא להכנס בהם. כל האופציות הללו מפנות את מבטנו החוצה, כלפי הלא-יהודי, ה'אחר'. כפי שאמרנו אתמול, החודש הוא חודש אלול, הימים – ימי תשובה. יש הרבה דברים שכל אחד צריך – ועם קצת מאמץ, יכול – לעשות כדי לשנות **בעצמו**. השיעורים שלמדנו הקיץ על 'שמירת הלשון' הם דוגמא אחת לכך. עלינו לטפח ברגישותנו לזולת ולצרכים שלו. עם, שביתו הלאומי נחרב בגלל שנאת חנם, חייב לחפש דרכים להתקרב זה בזה, לבנות חברה מבוססת על האזנה הדדית, הערכה הדדית, ורצון לבנות ביחד.

הבה נתפלל שמתוך האסון של אתמול, יתחדש בנו הכוח והרוח לבנות את עצמנו ולבנות את העם. אנחנו שולחים את תנחומינו למשפחות שיקריהם לא חזרו הביתה, מתפללים לרפואתו השלמה של כל אחד ואחת שנפגע, ומקווים שהיום, פתיחת שנת הלימודים החדשה, תבשר שנה שבה כל אחד שיזא מהבית בבוקר ללמוד ולעבוד גם יחזור לשלום הביתה בערב.

התקוה והחזון (2)

מלחין בשם לאו ציפין מירושלים הלחין בשנת 1932 לחן חדש ל"התקוה" וקרא לו "התקוה החדשה". = כעבור זמן חיבר המשורר י.ד. קמזון מילות המנון ללחן זה. בצל הוויכוח שנוצר, הביא י.ל. מוצקין, גם הוא מראשי התנועה הציונית, החלטת הצעה בפני הקונגרס הציוני ה-18 ב-1933, וזו לשונה:

= הקונגרס קובע כי לפי מסורת רבת-שנים, הדגל הכחול-לבן הוא הדגל של ההסתדרות הציונית והמנון "התקוה" הוא ההמנון הלאומי של העם היהודי. =

אולם, גם לאחר החלטה זו, עדיין לא השלימו כולם בבחירת "התקוה" כהמנונה של מדינת ישראל. עוד ב-1947 פנה משה הלוי, מנהל תאטרון "אהל", אל בן-גוריון בהצעה

"קומה אלוקים, שופטה הארץ, כי אתה תנחל בכל הגוים." [תהלים פ"ב 8]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום שלישי

בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל

יום ג', י"ד באלול תשס"ד (31 באוגוסט)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

לבחור המנון חדש. חוגים דתיים הציעו לקבוע את "שיר המעלות בשוב ה' את שיבת ציון" [תהלים, פרק קכ"ו] כהמנון המדינה.
[ההמשך, בע"ה, מחר...]

"קומה אלוקים, שופטה הארץ, כי אתה תנחל בכל הגוים." [תהלים פ"ב 8]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום שלישי

בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל